

Lucija Mlinarič

Pesmi

bitje

ves dan bi lahko negibno ležala
na boku.
se pretvarjala, da ne obstajam.
da je vse to le naključno
zbirališče celic,
ki ne diha.
izmišljena sem.
kreplji me nimajo kam grabiti;
ni kože, oči, ust,
ni prstov, trebuha, stegen.

ne zmorem predreti svojega mehurčka,
da bi se razlila čez rob postelje
in zmočila tvojo najljubšo preprogo.

krčenja

jutra začenjam z zadnjo cigareto.
polži praskajo po okenskih steklih –
tako tiha sem,
ko bežno obidem dan.
končala se bom.
zrak, nagnjen v bledopolto jutro,
razkazuje materina znamenja.
vstopim bosa,
v atmosfero, ki me požira
kot mleko.
tukaj živim.
kad je prepolna mojih las,
ni prostora;
zrak je lačen.

samota prasketa nokturno

odsotnost bitja,
spočeta v mojem pasu,
nadene uzdo zraku.
koraki so izhlapeli skozi rezilo vrat.
zbujena grem skozse,
kot bi votlila pajke
za trden dotik pajčevine.
ki bi me z(a)držala zunaj sebe.
zunaj tebe.
pohabila sva stotinke,
ker poljub nikoli ni segel,
nikoli presešel
stekla lic.

ure težkih, temnih oljk

zanimiva je oblika trebuha –
tako stisnjena golota hlini občutenje.
tipam šiv na obleki;
neki vonj ga razžira kot ure,
ki merijo utrip jutru.

*tvoja koža se polasti mojega zapuščenega vratu;
polagaš se na moja ramena.
skozi izkrušen zrak spodjedaš atelje očesa.
ni varno zate –
prazniš me.*

obrisi obrvi režejo sonce
okrog žičnatega obešalnika.
dan brez pajčolana počiva
med mojimi nogami.

(na)drobnost

v tvojih očeh sem opazovala
vesoljni potop.
kako blizu sva si – gola
na rjuhah preživelosti.
dotikajva se, praviš.
morda ...
morda, si mislim, ko začutim
razgrabljenost domačnosti.
potipam odsotnost,
ki sva jo oblikovala.
ostaja, menda dogovorjena,
ujetost.
ponavlja me samotnost vdihov.

sobivanje

saj bom nehala odhajati, veš.
čakam, da odpade listje na jutro,
ki me bo razpelo
čez robove oken
in name previdno
navleklo sonce.
molčala bom,
dokler ne bosta najini stopali
ponovno par.

izdolben

svet, dihajoč nad glavo,
gloda plevel, kjer živiva
izgubljena v suhem zraku.
pregrešim molk vitja rok
med lilijami,
ki razpirajo razlito zrcalo takšno, kot je.
zavrnjene besede strahopetno
posedajo v ustih.
pogoltniš adamovo jabolko
ali pa morda evino.
vsakič prepoznam obliko tvoje sence
v načrtanem mraku.
preobsežen prežiš na moje lice.